

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Δεκαπέντε Νοεμβρίου,
λύσσα τοῦ Βουλευτηρίου.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτὰ.

Ποῦντος ἑξακόσα κι' ἓνα
κι' ὅλοι τάχομε χαμένα.

Στοῦ Κανάρη τὸ βλαστάρη.

Ἦμισαν κι' αὐτὸς πῶς θᾶναι τοῦ ψευτοπολέμου βάρδια
σὰν τοὺς ἄλλους, ποῦ καλύβαις ἐβομβάρδιζαν σανοῦ...
πόνος ῥίζωσε 'στοῦ Ναύτη τὰ βαθεῖα τὰ φυλλοκαρδία,
ποῦ τὰ φλόγιζαν μπουρλότα τοῦ μεγάλου Ψαριανοῦ.

Ἄκουσε νὰ τοῦ φωνάζουν «τόση δόξα κρίμα κρίμα!»
κι' ἀπὸ τῶν ματιῶν τὴν ἄκρη
κατρακύλισ' ἓνα δάκρυ,
κι' ἔσταξε σιγὰ κι' ἐχάθη μὲς 'στὸ πικραμένο κύμα.

Μὲς 'στῆς ἀδοξῆς ἀρμάδας τὴν ἔντροπή, τὴν καταφρόνιαν,
ρίχνει κάτω κι' ὁ Κανάρης τοῦ Ναυάρχου τὰ γαλόνια,
μὰ τὸ χέρι του φιλῶντας τόσοσ κόσμος κελαιδεῖ
πῶς δὲν γίνεται κοπέλι τοῦ Κανάρη τὸ παιδί.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος ὀκέτος.

(Ὁ Φασουλῆς 'στὸν Ναύσταθμο ἔβρισκε τὸν Περικλέτο
κι' ἀρχίζουν τὸ ντουέτο.)

Φ.—Νάτος λοιπὸν ὁ Ναύσταθμος κι' ὁ τρομερὸς Ἀράπης,
ποῦ τοὺς ναυμάχους τοὺς Ρωμηοὺς ἀσπροπροσώπους βγάξει,
κι' ἐμουντζουρώθηκε μ' αὐτὸν ὁ Τούρκος ὁ Σατραπῆς
κι' ὁ στόλος του δὲν ἔφησε τῆς Πόλις τὸ Μπουγάζι.
Νάτος λοιπὸν ὁ Ναύσταθμος, νάτα τὰ συνεργεῖα,
ποῦ δρᾷ πολλῶν ἀργία,
νάτα τὰ λάδια, τὰ σχοινιά, τὰ ξύλα, τὰ μαντέμια,
ποῦ τὰ σκορποῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ σορόκοι καὶ μελτέμια,
κι' οὔτε κανεῖς δὲν βρίσκεται νὰ τὰ περιμαζέψῃ
καὶ κάθε ξένος ἔρχεται νὰ ὀῇ καὶ νὰ χαζέψῃ.

Νάτος λοιπὸν ὁ Ναύσταθμος, νὰ καὶ τὸ μονοπάτι,
ποῦ τότε καταμόναχος ὁ Πρίγκηψ ἐπερπάτει,
πρὶν πᾶνε τὰ καράβια μᾶς 'στὴ Μῆλο καὶ 'στὴ Σκιάθο
νὰ πιάσουνε καταπόδια,
κι' ἐγὼ γιὰ τοῦτο ἔκοντα ντελίριο νὰ πάθω
μὲ σὲ καὶ μ' ἄλλα βώδια.
Ἐδῶ λοιπὸν ἐσκέπτετο τοῦ μέλλοντος πολέμου
τὰ τόσ' ἀνδραγαθήματα,
ποῦ τόσα κράτη γείτονα τοῦ φρικιῶντος Αἵμου
τὰ πῆραν γιὰ μαθήματα.
Ἐδῶ λοιπὸν ἐσκέπτετο, κι' ἡ προκυμαία δείχνει
ποδῶν μεγάλων ἔχνη,
καὶ σχέδια ναυμαχιῶν, ποῦ χαραχμέν' ἀκόμα
τὰ βλέπει μὲς 'στὸ χῶμα.

Πολλοὺς αἰῶνας παρσιδες, Μοῦσα,
τὰς νίκας τόσων περιφανῶν,

και δέν ηκούσθης καλλιφωνούσα
μεγάλον ἄθλον σημερινόν.

Ἀηδονόστομος καὶ νῦν ὡς πάλαι
τὴν Τουρκομάχον μας Ἑλλάδα ψάλε,
ὅπου 'στὰς δάφνας τῶν Σαλαμίνων
καὶ τῶν πολέμων μετὰ Χριστόν
προσθέτει δάφνας καὶ τῶν δελφίνων
κι' ἄλλων συγχρόνων πολεμιστῶν.

Ἐχειροκρότησεν ὁ κόσμος ὅλος
κι' ἔψαλεν ὕμνους Πινδαρικούς
ὅταν 'βομβάρδιζε βατσέλων στόλος
τοὺς ἀχυρώνας τοὺς Τουρκικούς.

Κι' ἀμέσως ἔτριψαν ὅλοι τὰ μάτια
ὅπου εἶδαν ἐκστατικοὶ
ὅτι καὶ τὰ χυρὰ κάνουν κομμάτια
καὶ τὰ σκορπίζουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ἐχειροκρότησεν ἡ νέα πλάσις
τὸν ψευτοπόλεμον τῆς συμφορᾶς,
ἐκεῖνοι τῶστριψαν διὰ θαλάσσης
κι' ἐκεῖνοι τῶστριψαν διὰ ξηρᾶς.

Νάτος λοιπὸν ὁ Ναύσταθμος, ποὺ τὸν ὕμνου καίροι
καὶ τόσα γιὰ τῆς δόξαις του τὸ «Σκρίπ» ἐξιστορεῖ,
νὰ τὰ κοτέτσια τὰ πολλὰ καὶ περισσευώνες
μὲ γένναις κάθε μῆνα,
ποὺ τρεῖς χιλιάδες, Περικλῆ, τοὺς χαιρετοῦν αἰῶνες
ἀπὸ τὴν Σαλαμίνα.

Ἀπ' ἐδῶ πουλερικά
κι' ἀπ' ἐκεῖ σιδηρικά
κι' εὐφλεκτα κι' ἐκρηκτικά
τῶν Ναυμάχων ὕλικά.

Κύττα σύνεργα 'στὸ δρόμο,
ποὺ τὰ τρώει μαύρη γῆ,
καὶ τὰ παίζουν δίχως τρόμο
οἱ κουμπάρ' οἱ ναπηγοί.

Νὰ καὶ Χότσκις ταχυβόλα,
ὅπου λένε καὶ γι' αὐτὰ
πῶς μαζί τὰ πῆραν ὅλα
γιὰ στολίδια περιττὰ
δίχως γέμισμα κανένα,
νὰ μὴν πᾶνε 'στὰ χαμένα.

Νὰ τορπίλαις ἀπὸ ξύλο,
ποὺ τῆς εἶχανε μαζί
σὰν ἐσκιάζανε 'στὴ Μῆλο
τὸν Σουλτάνο τὸν Γαζῆ.

Κύττα κόταις, βρὲ φωρίτη,
κύττα καὶ θρεμμένους χείρους,
ὅπου ψάχνουν μὲ τὴν μύτη
γιὰ βροντώδεις ὑδραργύρους.

Κύττα τοὺς πῶς σεργιανίζουν,
κύττα τοὺς πῶς πηλαλοῦν...
κάτι 'βρῆκαν καὶ γρυλλίζουν
καὶ τοὺς ἄλλους προσκαλοῦν.

Κύττα τὸν ἀντίκρυ βράχον,
κύττα δόρατα Περσῶν,
κύττα Σαλαμινομάχων
καὶ Κανάρηδων πυρσόν.

Ποῖος γδοῦπος, ποῖος θρόνος
'στὰ νερά τῆς Σαλαμίνας,
τί σκηνὴ χαρᾶς καὶ φρίκης
ὅταν μέσα 'στοὺς πυρσούς
βλέπω τῆς Ἀπτέρου Νίκης
τοὺς πλοκάμους τοὺς χρυσοῦς.

Κι' εἰς κραυγὰς τῆς Νίκης τόσας
ἀπαντοῦν ἐκ τοῦ προχείρου
τὸ κακάρισμα τῆς κλώσσας
καὶ τὸ γρύλλισμα τοῦ χόιρου.

Παῖδες τῶν Ἑλλήνων ἔτε
ψάλλοντες προγόνων νίκας,
κι' ὅλοι τώρα πολεμεῖτε
γιὰ χηνῶν καὶ χόιρων θήκας.

Δι' αὐτὰς καὶ μόνον μένος, δι' αὐτὰς καὶ μόνον φόβον,
κι' ἂν 'στὸ κράτος τοῦτο τώρα
ὅλα 'βγῆκαν ἀδελχνὰ
σὰν ἐμπύρια κενά,
μὰ δέν πρέπει κι' ἡ κοιλιὰς μας ν' ἀπομεινουν ἀδελχνά,
κι' ἂς χορταίνουν τ' ἄντερά μας μὲ μπριζόλαις χοιρινά.

Κότα πῆτα τὸν Γεννάρη
καὶ παπὶ τὸν Ἀλωνάρη,
κι' ἔγινε μόλα κι' ἔγινε λέσα
νὰ παχύνη σὰν μανὰρι
κάθε τσίρος, ποῦχει μέσα.

Νὰ φρόκαλα τριγύρω μας καὶ τόσα ροκανίδια,
μὰ νὰ κι' ἡ λίμνη, Περικλῆ, ποὺ γίνονται τὰ 'στρεῖδια,
κι' ὅλ' οἱ φαγάδες σήμερα μού λένε, λαζαρόνε,
ὅτι τὰ στρεῖδια τὰ καλὰ 'στὸν Ναύσταθμο τὰ τῶνε.
Γιὰ τούτα τὰ θαλασσινὰ Πτωχοπροδρόμων ὕμνοι
δέν φθάνουν, Περικλέτο...
χιλιάδες στρεῖδια, βρὲ παιδιὰ, μέσ 'στὴ μεγάλη λίμνη
νὰ ρίξετε κι' ἐφ' ἑτο,
γιὰ νὰ γενοῦν μὲ τὸν καιρὸ καὶ νὰ τὰ φᾶν ναυμάχοι
ποὺ δίχως στρεῖδια δέν περνᾶ τὸ δόλιο τῶν στομάχι.

Π. — Πᾶμε, Φασουλ ἡχαζέ,
πρὶν χειμῶν ἐλθῇ ὁρμύς,
λίγα στρεῖδια γιὰ μεζέ
νὰ ζητήσωμε κι' ἐμεῖς.

Φέρτε μου καὶ ρετσινάτο
γιὰ νὰ σκούζω 'λευθεριάς,
καὶ ν' ἀδειάζουν ὡς 'στὸν πάτο
τρίγκι τράγκι ἢ ποτηριάς.

Φ. — Τρῶγε στρεῖδια τοῦ Ναυσταθμοῦ τέτοιο ρέψιμο νὰ κάνῃ
ποὺ νὰ λές, βρὲ Περικλέτο : «Ναύσταθμε, νὰ μὴν πεθάνῃ».

Τόκα μιὰ... παντοῦ χαλάστρα,
τόκα, βλάμη, κι' ἐξω νοῦ,
πᾶν τῆς Πρίβεζας τὰ κάστρα,
πάει τὸ Καραμπουνοῦ.

Νὰ καὶ χάβαρο καὶ μῆδι
ὁ μεζὲς ἂν δέν σὲ φθάνῃ,
κι' ὄρσε, Τούρκοι, κι' ὄρσε, Μῆδοι,
κι' ὄρσε, Ξέρζαι καὶ Σουλτάνοι.

ῤῶγε στρεῖδι καμωμένο μέσ 'στῆς λίμνης τὸ στενὸ
νὰ νοιώσῃς σὰν τοὺς ἄλλους τί θὰ 'πῇ θαλασσινὸ,
κι' ὦχ ! γιανοῦμι καὶ γιανοῦμι,
Περικλέτο θεοτοῦμπε,
κῦμα Σαλαμίνος βόγγα,
φύγε, τῶν Περσῶν δυνάστα,
κι' ἔλα σὺ, κυρὰ Μαριόγκα,
κι' ὅλα τὰ ποτήρια σπάστα.
Βλέπεις τοῦτο μας τὸ σκάφος, ὅπου λέγετ' «Εὐκαιρία ;»
ἔχει τέτοια ἱστορία,
ποῦ καθὼς τὸ «Σκρίπ» μᾶς γράφει
δέν τὴν ἔχουν ἄλλα σκάφη.

Διηγοῦνται πολλοὶ φαμπαρόνοι
πῶς μιὰ 'μέρα δέν εἶχαν λεμόνι
γιὰ νὰ φᾶνε τὴν σοῦπα ξυνή,
κι' εἶχε σκέψις μεγάλη γενῆ.

Ὁ Κουτσούκος ἀμέσως ἡγεῖται
τοῦ σκιρτῶντος ἐκείνου χοροῦ,
καὶ μὲ σκέψιν ἀνδρὸς τολμηροῦ
πρὸς τὸ πλοῖον κινεῖται.

Κι' ὡς θεὸς τοῦ πλωτοῦ Βασιλείου
ὁμιλεῖ 'στὸν πιλότο τοῦ πλοίου :
«Πρὶν ἢ σοῦπα τὴ βράσι της πάρη
τρέχα τρέχα νὰ φέρῃς λ ε μ δ...
τοῦχε μέινει τὸ ν' ἰ 'στὸ λαϊμό
κι' ἡ φεργὰδ' ἀμολάρει.

Νάτην νάτην... ἐκεῖ ταξειδεύει
καὶ δραχμαῖς ἐδομήντα 'ξοδεύει
γιὰ νὰ πάη γοργή 'στὸν Περαῖα
καὶ νὰ φέρῃ ξυνὰ 'στὴν παρέα.

Τί χαρὰ γιὰ τὸν κάθε μας ναῦτη,
τί θριάμβου μεγάλου σκηνή !...
κάθε προῦχων πετεῖται κι' ἀνάφτει,
ποῦ τὴν σοῦπα τὴν τρώει ξυνή.

Π. — Κύττα τὰ καραβάκια μας πῶς στέκουν ἀραγμένα,
λές κι' εἶναι κουρασμένα.

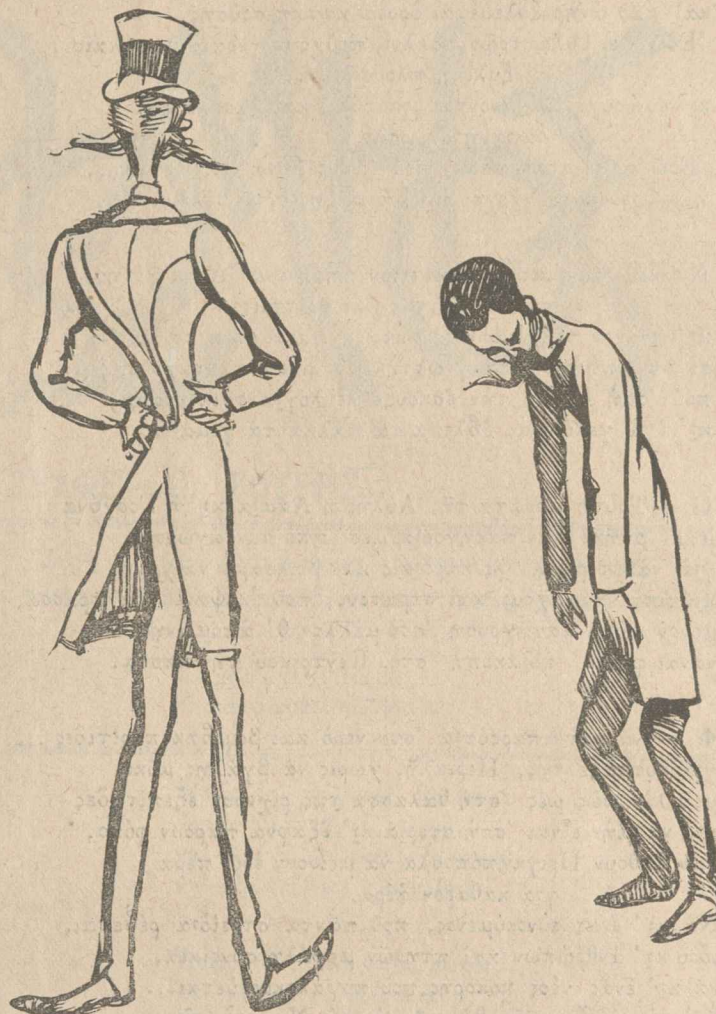
Ποῖς τὸλπιζε πῶς ἔτσι δὰ 'στὸν Ναύσταθμο θὰ τάβρω ;
νὰ, τὰ βλέπω 'στὴ σειρά, καὶ χύνω δάκρυ μαῦρο.

Φ. — Μὴν κλαῖς, καμμένο Περικλῆ, γιὰ τοῦτο μας τὸ δράμα
καὶ μὴ μὲ κάνῃς νὰ γελῶ μὲ τὸ πικρὸ σου κλάμμα.

Π. — Νάτα τῆς δόξης τῆς πλευστῆς τὰ λατρευτὰ μνημεῖα,
τὰ βλέπουν ὅλοι, μὰ ψυχὴ δέν λαχταρᾷ καμμία.

Φ. — Μὴν κάνῃς ἔτσι, Περικλῆ, σὰν παθιασμένη τσοῦπα,
γιατὶ δέν ξέρεις ἂν κι' αὐτὰ τὰ τρίκροτα τοῦ Στόλου
δέν κουβαλοῦν καμμιὰ φορὰ λεμόνια γιὰ τὴν σοῦπα,
ποῦ δίχως αὐγολέμονο δέν ἔχει γούστο δόλιου.

Γιὰ τούτα, ποὺ δέν ἀφῆσαν 'στοὺς Τούρκους ἀχυρώνα,

Τάνηψι 'μπρὸς 'στὸν θεὸ τὸν Θεοδωρῆ,
ποὺ κορδωμένος κάνει τὸν βαρύ.

μὴν κλαῖς, κουτὸ κεφάλι,
κι' ἔλα νὰ πάρωμε κι' ἐμεῖς σεβίτσια μὲ Κορῶνα
καθὼς ἐπῆραν κι' ἄλλοι.

Ἐλάτε νὰ τὰ γδύσωμε μὲς 'στὴν ἀναμπουμπόλα,
χήμεζε κατεπάνω τῶν, Ρωμαϊκὴ ρεμούλα,
κι' ἂς πλιατσικολογήσωμε τοῦ Στόλου τὴν ἀρμάδα,
ποῦ γένη σκέτη νὰ 'βρεθῇ σὲ μιὰν ἐδομάδα.

Ἐλα καὶ σὺ, βρὲ φουκαρά,
πᾶρε κανένα δίσκο,
κι' ἂν ἡ κοιλιὰ σου γουργουρᾷ
καὶ παίζει Καραϊσκό,
τούλαχιστον, βρὲ Περικλῆ, σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα
νᾶχης μαχαιοπήρουν καὶ πιάτα μὲ Κορῶνα,
κι' ὅπουτ' ἂν 'στὸ στομάχι σου καὶ σὺ, πολεμῶν θρέμμα,
νογμούς καταλαβαίνεις,
νὰ βάζῃς 'στὴν κοιλίτσα σου τὸ πιάτο μὲ τὸ Στέμμα
κι' ἀμέσως νὰ χορταίνῃς.

Μὲ τὴν ρεμούλα σήμερα κι' ἐγὼ θὰ ξεθυμᾶνω,
τυχεύσης δ' εὐκαιρίας
θὰ πάρω τῆς ἀρμάδας μας κανένα λαβωμένο
πρὸς χάριν τῆς κυρίας.

Ἐμπρὸς μὲς 'στὰ καράβια μας νὰ γίνωμε ὅλα νίλα,
δέν εἶναι μαῦρα δάκρυα τῆς ὥρας τῆς περὶ σῆς,
μὰ πέρνε, Περικλέτο μου, σκηνιὰ, μαντέμια, ζύλα,

καὶ πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται ὄρυς καταπεσοῦσης.

Ἐδῶ καὶ ξύλα τῶν πολλοί, ποῦχουν γεραίς μασέλαις...
τί ξυλικὴ πλουσία!...

κι' εὐνοομένων γίνονται μπαούλα καὶ κασέλαις
δαπάνη δημοσίᾳ.

Ἐδῶ καὶ μόμπιλα σπητιοῦ ἔμπορὶς νὰ παραγγέλης,
ἢ καὶ μονάχος νὰ ῥχεσαι ν' ἀρπάζῃς ὅ,τι θέλεις.

Νὰ καὶ τὸ σκάφος τὸ κλεινὸν τῆς νέας Ἀμφιτρίτης,
ποῦ τὸ κυττάς καὶ φρίτεις,
κι' ἂν γιὰ τῆς Λάμιας ἐρωτᾷς τὰ μπόλικα τὰ λούσα
σὲ παραπέμπω ἵστη γνωστὴ τοῦ Στάη πανταχοῦσα,
ποῦ ἵστη Βουλὴ τὴν ἔσκουζε μὲ λόγια ταικουράτα,
κι' ἐγὼ γελῶντας ἔβλεπα τὰ πάλκα τὰ γεμάτα.

Π.—Τούτη μονάχα τῆς Αὐλῆς ἢ Λάμιας κι' ἡ Γοργόνα
μᾶς βγήκε σὰν παρηγοριὰ μὲς ἀπὸ τὸν ἀγῶνα,
γιὰ νὰ φτερώνῃ τῆς καρδιάς καὶ βάλαμο νὰ χύνη,
κι' ἀπὸ ναυμάχους καὶ στρατοῦς, ποῦ κόψανε τὰ πράσσα,
μόνον αὐτὴ κατάχρυση ἵστὸ μέλλον θ' ἀπομείνῃ
νᾶναι φοβέρ' ἀδιόκοπη ἵστου Κεντρικοῦ τὴν κάσσα.

Φ.—Νὰ καὶ μπαρούτια ἵστὸ νερὸ καὶ βαμβάκοπυρίτιδες...
γιὰ κύτταξέ της, Περικλῆ, χωρὶς νὰ βγάλης μόκο,
μοῦ λὲν πῶς μὲς ἵστη θάλασσα τῆς ρίχνουν ἐξεπίτηδες
γιὰ νὰ μὴν εἶναι ἵστη στεριὰ κι' ἐξαφνα πάρουν φόκο,
σὰν ἔλθουν Πριγκηπόπουλα νὰ μείνουν ἐδῶ πέρα
γιὰ καθαρὸν ἄερα.

Νὰ κι' ἕνας εὐνοούμενος, ποῦ πάντα στρεῖδιχα ρέβεται,
ἰδοὺ κι' ἀνθρώπων καὶ πτηνῶν μεγάλη συνοικία,
νὰ κι' ἕνας νέος κόκορης, ποῦ παρακορεύεται...
καὶ σὺ νομίζω πῶς θὰ πᾶς εἰς τὰ Ναυτοδικεῖα.

Π.—Ἄλλοτε τόσα ξαφνικὰ νὰ τᾶκουγα θ' ἀρρώσταινα,
μὰ τόσαις βρώμας σήμερα μᾶς βγάξ' ἡ Ψωροκώστενα,
ποῦ μιὰν ἡμέρα, Φασουλῆ, νὰ μὴν ἀκούσω τέτοια
μὲ πιάνουνε σεκλέτια.

Φ.—Μὰ τὴν ὥρ' ἃς φύγωμε κι' ἐμεῖς μὲ ἡγήγορο καῖκι
καὶ πάλι ξαναρχόμαστε σὲ τοῦτο τὸ τοιφλίκι.

Διαθήκη Ντεληγζάννη γὰ τοῦ Κορδονοῦ τῆ Στάνη

Ἐλα λοιπόν, Μπακόπουλε, καὶ δὸς συχωροχάρτι
ἵστὸν γέρο Μποναπάρτη,
φέρε καὶ σὺ μιὰ πρότασι μεγάλη, Πετμεζᾶ,
κι' ἃς λένε τᾶλλα ζᾶ.
Συχωροχάρτια δώστε μου, τροχίστε τὸ καλέμι...
κυττάτε καὶ τάνῃφι μου, μπροστά μου σοῦζα τρέμει.
Συχωροχάρτι δώστε μου, πετάξετε σαβούραις,
καὶ διόλου μὴν προσέχετε ἵστης παλαιοπατσαβούραις,
ἵστου τύπου τὰ ζωόφυτα, τὰ κνώδαλα, τὰ ράκη,
ποῦ φέρουν χρῶμα κίτρινον τοῦ κίτρου καὶ τῆς φράπας,
καὶ τὰς εὐθύνας τὰς ζητοῦν ἀπὸ τὸν Θεωράκη,
ποῦ σὰν καὶ τοῦτον ἄσπιλος δὲν εἶναι μήτε Παππας.

Γιὰ τὰ πολλὰ μου τρόπαια τοὺς τρώει μαῦρος φθόνος,
μὰ σεῖς νὰ βεβλιώνετε τὸν ἕνα κι' ἄλλον χάχα
πῶς ἀπὸ τόσας συμφορὰς τοῦ λήξαντος ἀγῶνος
ἢ τιμημένη μας πατρίς ἐχῆρεψε μονάχα,

κι' ἐγὼ τὸ μεγαθήριον κι' ὁ τῶν ἡρώων ἥρωας
μακρὰν τῆς νύμφης τῆς Ἀρχῆς περνῶ σὰν ζωντοῦ
Συχωροχάρτι δώστε μου καὶ χωριστὰ κι' ὁμοῦ
κι' εὐθύνας νὰ ζητήσετε παρ' ὅλων πλὴν ἐμοῦ,
κι' ὅστις ἵστου γένους τὸν βωμὸν τὸ μέγα πολυκά
σθυσμένο τὸ κυττάζει,
νὰ δέσῃ ἵστὸ κεφάλι τοῦ κανένα μίζομάνδουλον
κι' ἃς κλαίῃ κι' ἃς σπαράζῃ.

Καὶ σ' ὅποιους ὁ Κορδοναρος καθόλου δὲν ἀρέσει
νὰ πᾶνε ἵστὸν Ἐνβέρ Πασσᾶ καὶ νὰ φορέσουν φέσι.
Μπορεῖ νὰ πᾶτε τρεῖς φοραὶς ἀκόμη κατὰ κράτος
κι' ἐγὼ καθὼς καὶ σήμερα νὰ στέκω κοτσονάτος,
γιατὶ μαράζια καὶ καῦμούς δὲν πέρνω μὴτ' ἐπῆρα,
καὶ τὴν Ἀρχὴν λαχτάρισα νὰ τὴν χαρῶ καὶ χήρα.

Ἐγέρασα, μωρὲ παιδιὰ, πενήντα τόσους χρόνους
δουλεύων τὸ Κορδόνιον καὶ τοὺς φιλάτους μόνους
πότε σὰν γέρος τοῦ Μωρηᾶ, πότε σὰν Ρήγας μάρτη,
πότε σὰν Μποναπάρτης,
πότε διώκτης τῆς Αὐλῆς, πότε Σφιγκοκολάριος
γλυκὺς καὶ καλλιπάρειος.

Ἐπέρασαν, μωρὲ παιδιὰ, πενήντα τρία χρόνια
καὶ φαβορίταις ἐγιναν τὰ πρῶην μπαρμπετόνια,
ἐγέρασα, μωρὲ παιδιὰ, καὶ γέρος μὲς τοὺς γέρους
κορδῶν τὸ κορμάκι μου λιγνὸ σὰν κυπαρίσσι,
μὰ τρεῖς μακάριος αὐτὸς ἀπὸ τοὺς Ἡμετέρους,
ποῦ τὸν παπποῦ καὶ ζωντανὸ θὰ τὸν κληρονομήσῃ.

Πάρτε τὰ δηρὸ τὰ βάζα μου, τοῦ Βασιλῆα πεσκέσι,
πάρτε τὸν Μεγαλόσταυρο, ποῦ τότε ἵστὸ Παλάτι
ὁ Βασιλῆας ἐσίμωσε γὰ νὰ μοῦ τὸν φορέσῃ,
κι' ἐβγαλὰ τὸ σουρτοῦκο μου κι' ἐφώναξα ἀσπιδάτη.
Νὰ καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς σταυρούς, μοιράστε τὰς εἰς εἰς
θέλω καθεὶς ἀπ' ὅλα μου νὰ πάρῃ μερδικοῦ,
μὰ πάρτε καὶ τῆς Κηφισσιᾶς τὸ πρῶτο περιβόλι
ἄερα νὰ χορταίνετε Βορειοδυτικό.

Πάρτε σπαθιὰ καὶ τρικαντὰ τριῶν λαμπρῶν πολέμων,
ποῦ τρώμαζαν τὸν Αἶμον,
πρὸ πάντων δὲ τοῦ τρίτου
τοῦ καὶ πολυθρυλήτου.

Δικὸς σας εἶναι, βρε παιδιὰ, κι' ὁ κόκκινος ὁ σκούρος
ποῦ μὲς ἵστην γῆν τῆς Καρκαλιῶς ὁ Θεωρῆς τὸν ἔφαγε
φορεῖτε τὸν συχνὰ καὶ σεῖς, κι' ἃς λέγῃ κάθε μπούρας
πῶς ἡ φαλακρὰ τοῦ παπποῦ σὲ τέτοια σκούφια γῶμα.

Πάρτε καὶ δάφνας μπόλικαις καὶ σύρτε ἵστὸ Δαρνὶ
νὰ βουβαθοῦν ζωντοβόλα κι' ἀντίπαλοι στρυφνοί.
Πάρτε καὶ τριαντάφυλλα, ποῦ χυνοῦν εὐωδίας,
κι' ὅταν ἵστὸ στήθος τὰ φορῶ μαράινω καὶ μαράινωμαι
δικὸς σας κι' ὁ τοῦ Σώλοθουρου μακρὺς ζουρλομάνδουλος
ποῦ τώρα μοῦ τὸν χάριτε νὰ δένω καὶ νὰ δένωμαι.

Τέτοια χρυσὴ κληρονομία στοὺς Ἡμετέρους ὦφειλα,
κι' ἂν ξεφυτρώσουν λαχανὰ τριγύρω ἵστὸν παπποῦ
νὰ ρχεται τὸ κοπάδι μου νὰ κόβῃ λαχανόφυλλα
καὶ γιὰ τῆς στρουγγας τὸν καῦμὸ νὰ κλαίῃ ποῦ καὶ σὺ
Κι' ἂν ὀῆτε μὲς ἵστης Κηφισσιᾶς τὸ δόλιο περιβόλι
νὰ ξεφυτρώσῃ ξαφνικὰ μικρὸς κολοκυθόσπορος,
τότε νὰ πῆτε, βρε παιδιὰ, αὐτὴν πῆραμε τὴν Πόλι,
δικὸς μας ὁ Ντολιᾶ-Μπαζέ, τὸ Τόπ-Χανέ κι' ὁ Βόσπορος.